

Autor: Redakce Délského potápěče

Massimo Fini, narozený v Cremenu, 19. listopadu 1943, je italský novinář, spisovatel, dramaturg a herec. V roce 2005 založil politické hnutí Movimento Zero. Jeho dílo a aktivity jsou svědkem eroze tradičních politických doktrín a zároveň indikátorem zajímavého posunu v myšlení nonkonformních myslitelů a autorů, kteří předpovídají nástup nové politické dichotomie – nikoli pravo-levé vymezení, nýbrž polaritu mezi univerzalisty a lidmi, zdůrazňujícími odlišnosti a zároveň odmítající všeobjímající, jednou provždy a všude platná řešení.

Žurnalistika

Massimo Fini se narodil v Lago di Como 19.11.1943 jako syn Toskánce a ruské židovky. Po dosažení červeného diplomu z práva pracoval jako zaměstnanec firmy Pirelli, copywriter, propagační pracovník a bookmaker. K žurnalistice se dostává v roce 1970 v časopise Avanti!, kde se věnoval především politické kriminalitě. Od roku 1972 do roku 1979 působil v deníku Europeo. V roce 1978, ve spolupráci s Walterem Tobagim a Frankem Abruzzim založil odborářskou složku časopisu "Demokratický tisk" (Stampa democratica). Na počátku osmdesátých let působil jako animátor měsíčníku o politice a kultuře Pagina ("Strana"). Od roku 1982 do 1992 pracoval jako zahraniční dopisovatel a úvodníkář v redakci Giorno.

V roce 1985 se vrátil do časopisu Europeo jako zahraniční dopisovatel a úvodníkář a po dobu 10 let vedl hlavní rubriku deníku. V současné době pracuje pro deníky Il Gazzettino, Il Giorno, La Nazione, Il Resto del Carlino, Giudizio Universale. Zúčastnil se také přepracování týdeníku Borghese a pracoval jako špičkový úvodníkář novin L'Indipendente na počátku 90 let. Od října 2008 Massimo Fini řídí měsíčník La voce del ribelle, který mimo jiné spolupracuje s Marco Travagliem a Giuseppe Carlottim. Měsíčník je vydáván jak v tištěné, tak v elektronické podobě.

Spisovatel

Massimo Fini v roce 1985 uveřejnil své první pojednání „La Ragione aveva Torto?“ (Rozum se zmýlil?) Od tohoto okamžiku se vymezuje jako tvrdý kritik některých podstatných hodnot moderního světa, jakými jsou industrialismus, pokrokový optimismus a křečovitou pozornost, věnovaná ekonomickému růstu. Všechna Finiho esejistická díla se zakládají na ostré kritice vlastností moderny a globalizace, liberalismu a také marxismu, který obdobně jako liberalismus považuje za dítě průmyslové revoluce. Marxismus i liberalismus se identicky vyznačují shodnými principy: přizpůsobení se jednotlivce produktivistické morálce, destrukcí životního prostředí nadvládou techniky a univerzalizmem, který se domnívá, že existuje jediné a zevšeobecnující řešení všech společensko-politicko-kulturních problémů.

Během let svých aktivit byl Fini několikrát obviněn ze sympatií jak s pravicovými, tak levicovými myšlenkami; on však ve skutečnosti považuje tyto dva koncepty, pravici a levice, za překonané. Pravice a levice jsou pro Finiho politické kategorie staré přes dvě staletí, během kterých sociální a kulturní transformace učinily tento dichotomický vztah neschopným

dostatečně popsat aktuální politickou realitu a to i v aspektu stále větší programové podobnosti zdánlivě antagonistických politických sil.

Massimo Fini předpokládá, že brzy vstoupí v důležitost jiná dichotomie, která se v současnosti stále s větší silou vyvíjí a která v budoucnu dramaticky exploduje. Tato dichotomie nyní osciluje mezi těmi, jež jsou potomky volnomyšlenkářství, a budou chtít zavést jednotný pohled na svět, který vše sjednotí do univerzálních principů (kulturních, právních a ekonomických) a těmi, kteří místo toho budou chtít šířit vlastní hodnoty a zdůrazňovat odlišnosti, i když to bude znamenat, že zůstanou v protikladu s takzvanou liberálně-demokratickou myšlenkou. Z toho nepřímo vyplývá důraz na princip sebeurčení národů, který zdůrazňuje především tvář v tvář nebezpečí světové hegemonie (počínající od určitých forem mezinárodních korporací po humanitární války) plánující zahrnout celou planetu nadvládou západního stylu života.

Finiho dílo, především v trilogii *La Ragione aveva Torto?* (Rozum se zmýlil?), *Elogio della guerra* (Oslava války) a *Il denaro* (Peníze), konstantně srovnává svět vzniklý Průmyslovou a Francouzskou revolucí a světem středověkým a starověkým režimem s vytyčeným cílem zaznamenat, jak moderní svět ztratil množství materiálních a duchovních prvků, které dávaly této společnosti charakter sociální rovnováhy a stability. V této souvislosti byl obviněn některými levicovými intelektuály, že sympatizuje ke krajní sociální pravici. Massimo Fini ve skutečnosti přebírá princip kulturního relativismu od Leviho-Strausse a buduje syntézu vlastních intelektuálních konceptů podobně jako Alain De Benoist, Serge Latouche nebo Danilo Zolo.

Movimento Zero

V roce 2005 Fini založil politicko-kulturní hnutí nazývané **Movimento Zero** (v italštině kráceno jako MZ nebo M0). Hnutí deklaruje, že se neřadí k žádné tradiční politické diferenciaci a ignoruje staré kategorie, které nepotřebné a odvrací se od nich.

Činnost MZ byla z operativních důvodů pozastavena v říjnu roku 2006, načež znovu obnovena v lednu roku 2007. V říjnu roku 2007 byla založena první Národní Direktiva.

MZ je v současné době aktivní v jedenácti regionech, (Abruzzo, Lazio, Benátsko, Lombardie, Ligurie, Toskánsko, Emilia Romagna, Piemonte, Sardinie, Marche, Campanie, Puglia, Basilicata), jednotlivá regionální hnutí jsou široce autonomní a pracují v souladu s cíli obsaženými ve svém politickém, níže uvedeném manifestu.

Manifest (tzv. Manifesto dell'antimodernità/Manifest Antimodernity)

- Ne globalizaci lidí, ne kapitálové globalizaci, ne globalizaci zboží a práv
- Ne kapitalismu a marxismu, dvěma tvářím stejné mince – materialismu
- Ne mystice práce, jak kapitalistického, tak marxistického původu

- Ne zastupitelské demokracii
- Ne politickým a ekonomickým oligarchiím
- Ano sebeurčení národů
- Ano malým vlastem
- Ano postupnému, omezenému a zdůvodněnému návratu k vlastním produkčním formám a vlastní spotřebě
- Ano přímé demokracii v omezených a kontrolovatelných prostředích
- Ano právu národů, aby si mohli sami vytvořit vlastní historii bez nežádoucího humanitárního dohlížení
- Ano globální občanské neposlušnosti. Pokud se shora neuznává svrchovanosti národů, je právem každého národa, že už nemusí uznávat jeden stát.

Divadlo

Fini je hercem a zároveň i autorem divadelní opery *Cyrano, se vi pare...* (Cyrano, pokud vám připadá....) kterou režíroval Eduardo Fiorillo.

Cenzura Rai Cyrana

Cyrano je také názvem televizního programu, kterého je Massimo Fini spoluautorem, a který se měl vysílat v rozsahu 15 dílů na kanálu Rai2 od 30. září 2003. Den předtím byl program zablokovan ředitelem Antoniem Maranem, protože se podle jeho slov (episoda byla tajně nahrána samotným žurnalistou), osoba Massimo Fini nezamlouvala jedné politicky velmi vlivné osobnosti. [1]

Kritika

Fini je mnohými považován za obyčejného nihilistu nebo dokonce za protivu, který věčně dychtí po tom, aby se všeho a všech zprostil. Největší kritici jej obviňují z toho, že eklekticky kritizuje vše možné bez toho, aniž by sám něco vytvořil, což naopak pro jeho příznivce představuje jeho silnou stránku: mít svobodné vědomí a být badatelem, který se nenechá podmiňovat, i přestože končí jako poraženec.

Bibliografie

- *La Ragione aveva Torto? (Rozum se zmýlil?)* (Camunia 1985, znovu publikované vydavatelstvím Marsilio Editore v kapesním vydání v roce 2004)

- Elogio della guerra (Chvála válce) (Mondadori 1989 a Marsilio 1999)
- Il Conformista (Konformista) (Mondadori 1990)
- Nerone, 2000 anni di calunnie (Neron, 2000 let pomluv) (Mondadori 1993)
- Catilina, ritratto di un uomo in rivolta (Catilina, portrét jednoho revoltujícího muže) (Mondadori 1996)
- Il denaro, "sterco del demonio" (Peníze, „děblův trus“)(Marsilio 1998)
- Dizionario erotico, manuale contro la donna a favore della femmina, (Erotický slovník, manuál proti ženě ve prospěch samice) (Marsilio 2000)
- Nietzsche, L'apolide dell'esistenza (Nietzsche. Existenční bezdomovec) (Marsilio 2002)
- Il vizio oscuro dell'Occidente (Temný zlozvyk Západu) (Marsilio 2003)
- Sudditi (Poddaní) (Marsilio 2004)
- Il Ribelle (Rebel) (Marsilio 2006)
- Ragazzo storia di una vecchiaia (Chlapec, historie jednoho stáří) (Marsilio 2007)

Zpracováno z italských zdrojů **Wikipedie** a internetových stránek **Movimento Zero**.